

MISSA CRISMAL

Catedral de Vic – Dimarts Sant - 15-4-2014

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
 Germans preveres i diaques,
 Seminaristes,
 Religiosos i religioses,
 Laics i laiques,
 Germans i germanes, tots, estimats de Déu.

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per a portar la Bona Nova als desvalguts. Són aquestes les paraules que s'adiuen del tot amb Jesús. Ell mateix ho expressa: Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat. Però també són paraules adients a tots nosaltres. Adonem-nos de qui som. Llegim en el Concili Vaticà II: «La manifestació principal de l'Església es troba en la participació plena i activa de tot el poble sant de Déu en les mateixes celebracions litúrgiques, sobretot en la mateixa Eucaristia, en una única oració entorn d'un únic altar presidit pel bisbe envoltat del seu presbiteri i ministres» (SC, 41). Aquesta nostra assemblea és manifestació de l'Església. Nosaltres som l'Església. Nosaltres som el Cos de Crist. Un cos que sense el seu cap no és res. Nosaltres no som res sense Jesucrist. Amb ell i en ell som el seu Cos, som la seva Església.

Per això les paraules de Crist ungit per l'Esperit Sant i enviat per a portar la Bona Nova, l'Evangeli, les hem de sentir com a molt nostres. Nosaltres, l'Església de Crist, el Cos de Crist, ungits per l'Esperit Sant en els sacraments de la vida, som enviats a anunciar l'Evangeli, a anunciar Jesús. Sí, som enviats a evangelitzar. Tots els membres de l'Església, sense cap excepció, en quant som el Cos de Crist som enviats a evangelitzar. L'evangelització és una missió de tota l'Església. Tots nosaltres, cada un en la nostra vocació pròpia, sacerdotal, diaconal, religiosa, laical, hem de sentir aquesta crida com a realitat personal. Però l'hem de sentir com una crida personal en la unitat del Cos de Crist, en la nostra Església concreta, en aquesta Església de Vic, amb la seva història més que mil·lenària, amb els seus encerts i desencerts, amb la santedat i el pecat dels seus fills, amb la seva riquesa i pobresa, amb tots i cada un de nosaltres. Sí, tots nosaltres. La unitat, la comunió és una de les característiques de l'Església de Crist. I en aquests moments en què evangelitzar és una necessitat més imperiosa que mai, hem d'oferir el testimoni comú de la nostra fe cristiana contra la manca de fe. El nostre poble, les persones a les quals hem de servir fins a donar la vida, moltes d'elles s'allunyen de la vivència de la fe, no reben els sacraments de la vida.

La comunió i la missió són inseparables. Tots, començant per mi mateix, hem d'avançar en la comunió per a poder donar el testimoni de la unitat i de la caritat. Els nostres germans han de poder dir dels deixebles de Crist: «Mireu-los com s'estimen.» Hem d'avançar tots en la meravella de la unitat. La veritat és sempre simfònica. La unitat autèntica no té por de la diversitat. La diversitat en la unitat enriqueix la comunió i la missió. Recordem, per tal de viure-les, aquelles paraules de sant Agustí: «Que hi

hagi unitat en el que és essencial, llibertat en el que és dubtós i en tot caritat.»

A la nostra diòcesi estem vivint el darrer any del Pla Diocesà Pastoral vigent. La santedat com a crida i com a do ens ha acompanyat. La riquesa de redescobrir els sacraments de la iniciació cristiana com a font de vida i de santedat ens ha estat una oportunitat per a aprofundir el que som com a do. Hem pogut també redescobrir el testimoniatge dels nostres sants diocesans. Les dues canonitzacions de fills de la nostra diòcesis i la beatificació de trenta germans màrtirs relacionats amb nosaltres, ens han alegrat i ens han omplert el cor d'esperança. La santedat és possible. La santedat és una realitat en tot moment de la història de la nostra Església. També aquí i ara.

Després de sentir la crida i viure el do de la santedat, ens cal ara, d'una manera més forta, llançar-nos a ser més i més evangelitzadors. La crida universal a la santedat i la crida universal a ser missioners i evangelitzadors són dos dels centres del Concili Vaticà II. Sigueu sants, sigueu evangelitzadors, són crides inseparables en l'Església de Crist, que li fa l'Esperit que ungeix en santedat i porta a anunciar la Bona Nova. La nostra Església diocesana, tots i cada un de nosaltres, tots com a Cos de Crist, en la unitat del Cos de Crist, ens hem de llançar a l'aventura missionera aquí entre nosaltres, en aquesta terra que té profundes arrels cristianes, però que sembla que les rebutja.

El papa Francesc en *Evangelii gaudium* ens diu: «Cada Església particular, porció de l'Església catòlica sota el guiatge del seu bisbe, també és cridada a la conversió missionera. Ella és el subjecte primari de l'evangelització, ja que és la manifestació concreta de l'única Església en un lloc del món, i en ella, "veritablement hi ha i actua l'Església de Crist, que és Una, Santa, Catòlica i Apostòlica" (CD, 11). És l'Església encarnada en un espai determinat, proveïda de tots els mitjans de salvació donats per Crist, però amb un rostre local. La seva joia de comunicar Jesucrist s'expressa tant en la seva preocupació per anunciar-lo en altres llocs més necessitats, com en una sortida constant cap a les perifèries del seu propi territori o cap als nous àmbits socioculturals. Ella procura estar sempre allà on fa més falta la llum i la vida del Ressuscitat. De cara a fer que aquest impuls missioner sigui cada vegada més intens, generós i fecund, exhorto també cada Església particular a entrar en un procés decidit de discerniment, purificació i reforma» (núm. 30).

El Sant Pare, germans estimats, ens convida a entrar en un procés decidit de discerniment, de purificació, de reforma, per tal de ser més missioners, per tal de viure una conversió missionera. Ens cal sortir, deixar la seguretat del que sempre hem fet i llançar-nos a anunciar Jesucrist als homes i dones del nostre món, dels nostres pobles i ciutats, sense cap distinció. Tots tenen dret a escoltar l'anunci joiós de Jesucrist, salvador de tots els homes i de tot l'home. I tots nosaltres tenim el deure d'anunciar Jesús, amb la vida i la paraula, amb el testimoni de la comunió, de la unitat, de la caritat. Ens cal demanar a l'Esperit Sant que ens guïï en el camí del nou Pla Diocesà de Pastoral, que ens ajudi a fer el discerniment evangèlic que, com diu el Papa,

és «la mirada del deixeble missioner, que "s'alimenta a la llum i amb la força de l'Esperit Sant" (Joan Pau II, PDV, 10)» (núm. 30).

Estimats germans preveres, la missa crismal, en l'atmosfera del Dijous Sant, ens porta al Cenacle de la institució de l'Eucaristia i del sacerdoti apostòlic. En la crida a la missió evangelitzadora a la nostra Església diocesana, vosaltres sou, com sempre, la clau de la collita. Vull recordar-vos i recordar-me una frase del papa Francesc en la trobada de la visita ad limina amb els bisbes catalans: «Quan un sacerdot pren consciència de la seva vocació, aquesta és la força de l'Església.»

La renovació de les promeses sacerdotals que ara fareu no és un simple ritu dins la celebració litúrgica, sinó que és tornar a escoltar, com Simó Pere, la pregunta de llavis de Jesús: «M'estimes?», i dir-li humilment: «Sí, Senyor. Vós ho sabeu tot. Ja sabeu com us estimo», i per a tornar a sentir: «Pastura les meves ovelles.» És aquest un moment de gràcia per a tornar a prendre consciència de la nostra vocació sacerdotal.

Tots nosaltres, estimats germans, som convidats a renovar el nostre compromís de respondre a la gràcia rebuda en el moment de nostra ordenació, per tal de pasturar el ramat del Senyor amb amor. Tots hem de renovar el nostre cor per tal de poder estimar Crist i la seva Església amb un amor apassionat. Avui aquesta renovació té un to més especial per al germà prevere en la celebració dels setanta-cinc anys de sacerdoti, Mn. Josep Rovira Tenas; per als germans en l'any de les noces d'or sacerdotals, Mn. Amat Berenguer Ubach, Mn. Marcel·lí Carreras Oliveras, Mn. Joan Casas Griera, Mn. Manel Cornellà Miralpeix, Mn. Josep Escós Sarsanedas, Mn. Joan Ripoll Rovira, Mn. Pere Soldevila Plans, Mn. Manel Torrents Fiter; per als germans sacerdots que celebren en aquest any el vint-i-cinquè aniversari de la seva ordenació, Mn. Jaume Seguranyes Alibés i Mn. Francesc Chía Segura; i per al sacerdot en el primer any de presbiterat, Mn. Eduard Flores Serradell. Per ells preguem amb agraïment per la seva fidelitat i santedat. Que en tots nosaltres es renovi la donació generosa.

En tota celebració eucarística es fa present el misteri de l'Església. Mai no som sols. Sempre ens acompanya tota l'Església, la que peregrina per aquest món i la que ja gaudeix de la companyia de Déu en l'eternitat del cel. Aquest any en el presbiteri de la nostra catedral tenim la presència especial dels trenta germans màrtirs nascuts a la nostra diòcesi o que hi eren treballant apostòlicament en el moment de la seva mort martirial, que foren beatificats l'octubre passat. Ells ens fan presents aquelles paraules de Crist, també en el Cenacle: Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amic (Jn 15,13). Ells són testimonis de la victòria de l'amor sobre la mort. Encapçalant aquest grup hi ha el bisbe màrtir Salvi Huix Miralpeix. En ell es fan presents, de manera clara, aquelles paraules del sant pare Francesc: «El bisbe és, abans que res, un màrtir del Ressuscitat. No és un testimoni aïllat, sinó en unió amb l'Església. La seva vida i el seu ministeri han de fer creïble la Resurrecció... La valentia de morir, la generositat d'oferir la pròpia vida i de consumir-se pel ramat, són inscrits en l'ADN de l'episcopat. La renúncia i el sacrifici són connaturals amb la missió episcopal. L'episcopat no és per a un mateix, sinó per a l'Església, per al

ramat, per als altres: sobretot per a tots aquells que, segons el món, han de ser desestimats» (27-2-2014).

Germans sacerdots, vosaltres sou col·laboradors necessaris del ministeri episcopal. Ho heu de ser amb la pregària per la meva persona i el meu ministeri. Però aquesta col·laboració pren també, i avui més que mai, la necessitat de la comunió, de la unitat, de l'amor en el presbiteri, en l'Església. Avui, més que mai, tots ens hem de sentir urgits a sortir per a ser evangelitzadors de Jesús en els nostres pobles i ciutats. Avui, més que mai, Jesús ens demana ser autèntics testimonis seus amb la valentia de donar-se del tot a favor del poble que tenim encomanat. No és temps de coses petites i mesquines. És temps de santedat i de missió.

Demanam a Maria, Mare dels apòstols, que ens aconsegueixi del seu Fill, Jesús, la gràcia de no ser mai esquivols a l'aventura missionera:

«Estel de la nova evangelització, ajudeu-nos a fer resplendir el testimoni de la comunió, del servei, de la fe ardent i generosa, de la justícia i l'amor als pobres, perquè la joia de l'Evangelí arribi fins als extrems de la terra i cap perifèria no es privi de la seva llum. Mare de l'Evangelí vivent, font d'alegria per als petits, pregueu per nosaltres. Amén. Amén» (Francesc, EG, 288).